

imod (de østeuropæiske lande) og 12 blanke stemmer (heriblandt en række arabiske stater, Argentina, Bolivia, Finland og Indien), et amerikansk forslag om som tidligere at give repræsentanter for Sydkorea adgang til udvalget. Samtidig nedstemtes et indisk forslag om at indbyde både Syd- og Nordkorea til drøftelserne. 20 lande stemte for (de østeuropæiske lande og en række afrikanske og asiatiske stater), 40 imod (bl. a. Danmark og Island) og 11 afholdt sig fra at stemme, heriblandt Argentina, Bolivia, Canada, Finland, Norge, Israel, Sverige (i lighed med tidligere), Syrien samt Østrig.

Under den påfølgende debat erindrede den amerikanske delegerede om de på Genèvekonferencen i 1954 opstillede principper (se beretning om 10. plenarforsamling, spalte 521) og mindede endvidere om, at de kommunistiske forhandlingspartnere havde sat sig imod, at FN skulle overvåge valgene og havde forlangt en tilbageværende af fremmede troppstyrker som det første skridt mod en forening. Han redegjorde herefter for den forfatningsmæssige udvikling i Sydkorea, hvis regering var blevet stadig mere repræsentativ. Han understregede, at medens samtlige valg siden 1947 i Sydkorea var blevet overvåget af FN, havde dette ikke være tilfældet i Nordkorea, som dog havde bekendtgjort, at der var blevet afholdt visse valg i november sidste år. Den amerikanske repræsentant kom videre ind på krænkelserne af våbenstilstandens bestemmelser ved udbygningen af de nordkoreanske væbnede styrker, Nordkoreas vægring ved at gøre rede for krigsfangers og civiles skæbne samt ønsket om Sydkoreas optagelse i FN.

Den britiske delegerede understregede, at det var FNs opgave at sikre, at våbenstilstanden forblev i kraft, indtil en politisk løsning blev nået.

Den canadiske delegerede fremhævede, at FN ikke måtte lade en fastholden ved kategoriske standpunkter stå i vejen for forhandlinger, som kunne føre til en løsning, og udtalte i denne forbindelse, at man ikke burde føle sig bundet af Genèvekonferencens beslutninger, såfremt man derved hindrede gennemførelsen af et „forenet, uafhængigt og demokratisk Korea“. Skønt det ikke kunne anerkendes, at Syd- og Nordkorea var „ligestillede“, måtte der tages et vist

hensyn til de politiske realiteter og begge parter i Korea inddrages i forhandlingerne.

Repræsentanten for Sydkorea gav oplysninger om en omfattende udbygning af Nordkoreas militære styrker og udtalte, at i modsætning hertil var på FN-kommandoens side våbenstilstandsbetingelserne blevet nøje overholdt. Resultatet af dette var, at republikkens eksistens nu var truet. Enten måtte FN tvinge kommunisterne til at trække deres styrker og materiel ud af Nordkorea, eller også måtte våbenstilstandsftalen ophæves, således at Sydkorea og FN-kommandoen fik frie hænder til at træffe de nødvendige forholdsregler. Han forsikrede dog, at Sydkorea kun ville gribe til våben, såfremt det blev angrebet.

Den czekiske delegerede delte ikke andre delegationers pessimistiske syn med hensyn til en fredelig løsning af Koreaspørgsmålet. En genforening kunne imidlertid kun finde sted på basis af en overenskomst mellem de to koreanske stater, og det var hans opfattelse, at Nordkorea havde foretaget adskillige skridt for at etablere den nødvendige kontakt, blandt andet ved sit sammen med Peking-Kina i april 1956 fremsatte forslag om afholdelsen af en international konference. Han hævdede, at det var FN-kommandoens mål at ophæve våbenstilstandskommissionen, hvorved våbenhvileaftalen ville blive bragt i fare, og kritiserede FN-kommandoen for at have suspenderet kontrollen med de militære tilførsler til Syd- og Nordkorea ved at trække sine inspektionsgrupper tilbage.

Den indiske delegerede var ligesom den canadiske delegerede af den opfattelse, at FN ikke burde stå fast på, at de frie valg nødvendigvis skulle overvåges af FN; man kunne meget vel tænke sig en anden form for international kontrol. Det måtte først fastslås, til hvilken forsamlingsvalg skulle finde sted; i så henseende kunne hverken det syd- eller det nordkoreanske parlament komme på tale. Med hensyn til repræsentationen fra begge sider måtte de respektive befolkningers størrelse være afgørende, idet dog også landenes geografiske størrelse burde tillægges en vis vægt.

Fra amerikansk side fremsattes et resolutionsforslag, hvori plenarforsamlingen 1) bekræfter, at FNs mål er ad fredelig vej at sikre oprettelsen af et forenet uafhængigt